

ken Straf svarer til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage. Der er efter min Mening ingen Grund til at gøre en saadan Udstillelse mellem disse to Tilfælde. I begge Tilfælde er det en disciplinær Forseelse, der er Tale om, og man gør, tror jeg, Uret mod den paagældende, naar man lader den Umstændighed, om Politiet har givet ham Tilhold til sin Protokol eller ikke har givet ham Tilhold til Protokollen, saa den Betydning, som det har, efterhvad jeg her har anført. Men det er ikke blot det, at det forekommer mig, at man her gør til Vøsgænger, hvad der i mange Tilfælde egentlig slet ikke for-tjener at karakteriseres saaledes; det med-tjener ogsaa haarde og ubillige Resultater mod den paagældende og urimelige Bekostninger for Samfundet. Naar en Person betragtes som Vøsgænger, bliver han tiltalt ved Domstolene, og det første, man gør ved ham, er at arrestere ham. Der sidder han saa, og efter Omstændighederne kan han sidde der meget længe; det hører ikke til Sjældenhederne, naar den Slags Sager bringes op gennem 3 Instanser lige til Højesteret, at der kan gaa baade Tjerdingsaar og Halvaar, ja Aar hen, i hvilke den saakaldte Vøsgænger sidder arresteret for saa tilsidst at blive dømt til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød eller 6 Maa-neders Tvangsarbejde, og jeg overdriver heller ikke, naar jeg nu siger Dem, at der er Tilfælde, hvor vedkommendes Brøde har bestaaet dert, at han, efter at have været et Par Maaener i en eller anden Fattiggaard, fik en uimodstaelig Vlyt til at se lidt af den smukke Skov, lidt af den fri Luft, kort sagt, lufte sig lidt, og derfor ikke kunde mod-staae Vlysten til en lille Afstikker. Der er Tilfælde, hvor vedkommende er attraperet samme Dag, og i Stedet for, hvad der var det eneste fornuftige og rimelige, at føre ham tilbage til Anstalten, hvor han var løbet fra, give ham en Frettesættelse, efter Omstændighederne maaske en lille Straf, har man sat det hele Apparat med Politibetjente, Gendarmer o. s. v. i Bevægelse og har ført ham til Byen, sat ham i Arresten, og der sidder han saa og kufelurer, mens hans Sag procederes i Maaener ved Underretten, i Maaener ved Overretten og i Maaener ved Højesteret. Hvad er det dog for et Apparat at sætte i Bevægelse? Og hvad er det for en Urimeelighed for saadanne Til-fælde, som jeg har nævnt, at ende med 6 Gange 5 Dages Bånd og Brød efter at være begyndt med ekstra at give ham 4—6 Maaeners Tillæg af Varetægtsarrest? Det er efter min Mening uretfærdigt og urime-ligt, og det er tillige dyrt. Hvad skal det

til, at den Slags Sager skulle beskæftige 3 Domstole med Tilbehør af Bekostning med yderligere Tillæg af Salærer. Enhver saa-dan Sag, der gaar gennem 3 Instanser, koster i Salærer 100 Kr. eller mere. Er det nu noget at spille 100 Kr. eller mere, ikke at tale om Omkostningerne ved Varetægtsfængslet i 4—7 Maaener, paa saadan en Sag? Det eneste naturlige er som sagt at tage vedkommende, sende ham tilbage, give ham nogle Klaps og sige: Nu bliver Du her for Fremtiden! Saaledes tror jeg, man bører sig ad i den øvrige fornuftige Verden. Jeg tror, det er forbeholdt Dan-mark at have disse Vøsgængerprocesser af den Art, jeg nu har nævnt. Det maa virke-lig forandres. Humanitet og Retfærdighed maa føre til en saadan Forandring, og det er, tror jeg, ogsaa fornuftigt, set fra Spar-sommelighedens Ståde. Naa, men vil man endelig se Sagen fra et strengt Straffe-standpunkt, siger jeg ogsaa, at det gælder lige overfor den Slags Mennesker — som sagt, jeg taler ikke om de store Forbrydere, men om de letfærdige — at det er meget bedre at lade Straffen følge hurtigt ovenpaa Forseelsen, end at gemme dem hen halvaars-vis for saa at komme med Straffen. Attraperer man en saadan Tyr Dagen efter, fører ham tilbage og giver ham Straffen paa Stedet, medens Forseelsen endnu er i frisk Minde, tror jeg, det er langt sundere og naturligare end, som sagt, at lade gro Mos paa den Historie og saa efter halve Aars Forløb putte ham ind i Fængsel paa Bånd og Brød eller i en Tvangsarbejdsanstalt. Det forekommer mig, at det hører naturligt hjemme at saa en Vending paa dette Punkt i den foreliggende Lov, thi den har jo en § 40, som indeholder Straffebestemmelser for den, der forsøer sig mod god Skik og Orden, og som forlader det ham anviste Arbejde, den Kommune, hvor han skal være, o. s. v. Og hvad Bønsensforkæl er der paa det, at et Fattiglem løber bort fra sit Arbejde, og at han løber bort fra Fattiggaarden, hvor han er, vel at mærke, naar han ikke løber bort for at blive ved at strejfe om, thi der-som han forlader Fattiggaarden og giver sig til at strejfe om og derved bliver egentlig Vøsgænger, lad ham saa blive under Vøsgængerstraffen, men dette gælder som sagt ikke dem, der have, som man vulgært udtrykker sig, taget Udgangsbilletten og gjort en lille Afstikker paa en halv eller hel Dag. Lad os bare der være fri for Procuratorer og Dommere og saa den Sag afgjort i en Besvindighed! Det er det bedste for alle Parter, og det er det billigste. Forandringen er meget simpel; man fjerner blot ind i § 40,